Pikle o dědictví.

Román. Napsal pro Pokrok Západu J. S. M.

(Pokračování.)

KAPITOLA XI.

Záblesk z minulosti.— Do zbraně!

Bylo již okolo północi, když Byerdale odešel na palubu a tam přidruživ se k Richardovi sdělil mu co byl od kapitána Lestera slyšel. Mladík pozorně poslouchal a když baron vše vypověděl, pravil:

"Nemusíme prozraditi našim lidem, že víme o nebezpečí, jenž na nás čeká; že ale tušíme něco podobného, to arci nebudeme moci zápisu před nimi ukrýti, poněvadž přípravy k obraně, s nimiž musíme hned započíti, to prozradí. Především musíme uvésti do pořádku naše děla a drobnou zbraň."

"Zcela dobře, Dicku. Ať to k tomu přihlédnu!" poručil baron.

Oba mužové se nyní mlčky po palubě procházeli, Richard pohřížen v hlubokých myšlénkách a baron jej pozoruje.

"Richarde," přerušil ticho po chvíli kapitán; "Richarde, že uhodnu tvé myšlénky?"

Mladík sebou trhnul a zarděl se až po uši, nevěda co odpověděti.

"Ha, ha," smál se baron, vida rozpaky mladíkovy. Povím ti to. Myslíš jsi na Růženu Ellestonovu. Uhodnul jsem?"

Richard se zastavil a uchopil prudce ruku baronovu.

"Sire Tomáši, pro Bůh zadržte! Milujeteli mne, nemluvte ke mne takovým způsobem po druhé. O! proč jsem se s ní musel v takových okolnostech setkati! Proč musela mi přijíti v cestu. A přec—přec blahořečím hodině, která mne s ní svedla." To řka zalomil rukama a odkvapil, zanechav barona o samotě.

Baron Byerdale pohlížel chvíli za mladíkem; viděl, kterak rozpálené čelo tiskne na studené kovové zábradlí; již chystal se odejíti do své ložnice, pak ale, jako by se na něčem rozhodnul, tlesknuv rukama a dupnuv nohou, odešel za Richardem a s laskavostí vlastního otce, položil mu ruku na rameno.

"Dicku—milý hochu—zmužilost! Nemyslím, že jsi proto zachoval něčí život, aby ten samý měl ti býti zdrojem trápení—ne, ne, tomu tak není. Nevěs hlavu k zemi, nýbrž povznes hrdě do výše. Neboj se, že by jsi mohl hleděti tůze vysoko. Ticho! Neptej se mne nic. Myslíš, že bych chtěl v tobě vzbuditi klamnou naději? Nikoli! Smíš směle oči svých pozdvihnouti do výše, byť i se ti zdála závratnou."

Domluviv, odkvapil baron do své komaty. Richard zůstal nyní samoten se svými myšlenkami a nově vzbuzenou, slovy baronovými nadějí.

Někdo z plavců blížil se k němu. Byl to starý, statečný Tom Spanker, který narodil se a byl vychován na Byerdalu, a od dětských let nacházel se stále kolem Sira Tomáše a provázel jej na jeho cestách po zemi i po moři.

"Tys to Tome?" oslovil jej Richard.

"Ano pane;" odpověděl starý plavec, přistoupiv blíže. "Nemínil jsem naslouchati, co pan kapitán s vámi mluví, ale nemohl jsem si pomoci; byl jsem právě nedaleko vás zaměstknán."

"Ach, tys tedy slyšel? Jest dobře. Tobě mohu věřiti, že podržíš vše u sebe."

"To můžete;" tvrdil Tom upřímně. "A, pane Richarde, chci vám něco—byť i málo to bylo—říci: Sir Tomáš má zcela pravdu. On ví. Nic o tom nepochybujte."

Richardovi napadlo, že Tom jsa ode dávna společníkem baronovým, mohl by mu snad zděliti něco, co baron posud před ním tajil.

"Tome! co míní sir Tomáš, když mi velí, abych hleděl vzhůru?" tázal se Richard dychtivě. O! Tome, starý, dobrý Tome, miluješ-li mne, pomoz mi nyní, dej mi světlo ať nezbloudím v těchto temnostech. Rci, co tím míní?"

"Můj jazyk není sice vázán; ale není toho mnoho, co bych vám mohl pověděti. Ale, pro bůh, ať starý se toho nikdy nedoví, že jsem s vámi o tomto předmětu mluvil."

"Neboj se Tome!" vzkřikl Richard, pln zuřivé nedočkavosti. "Nikdy svým mým neuslyšíš slova o tom co mi pověděl."

"Nikdy žádnému se o tom nezmíníte!"

"Nikomu, a nikdy."

"Na této lodi jsou osoby, které jsou něčím do těch věcí zapletony a sir Tomáš by nechtěl za celý svět, aby věděly, že chová nějaké podezření. Vy však nikterak se neobávejte mu důvěřovati. On vás miluje jako vlastního syna, na to nezapomeňte."

"Nezapomenu toho nikdy. A však dále, dále; povídej co víš;" pobízel horlivě starého plavce.

"Vím asi toto: Před dávnými lety bylo vašemu otci hrozně ublíženo, jakým způsobem, nevím; vím jen že mu bylo ublíženo, a že váš otec neobdržel vše co mu náleželo. A více ještě: Kdyby na něj nebyli ruku vložili—nevím jakým způsobem,—byl by zanechal větší a slavnější jmeno po sobě. Pst.—Zde přichází Ponsonby vystřídati stráž.—To jest vše co vím, a nemohl bych vám více pověděti, kdybych celý týden vypravoval. Nezapomeňte, co jste slyšil."

"Nezapomenu, nezapomenu;" zvolal Richard a pokročiv proti poručíku, odevzdal mu dalekomluvnou trubku a odešel na odpočinek.

Utrmácen a unaven prací tělesnou i dojmy duševními, brzo tvrdě usnul.

Ráno druhého dne, když obyčejné práce byly odbyty, připraveno bylo pod dozorem Richardovým sto nábojů pro lodní děla, vynešen náboj pro drobnou zbraň a složen na lehce přístupné místo na zadní palubu; pak vynesena a tamtéž uložena sečná zbraň.

Přípravy ty vzbudily podivení u plavců i pocestných, ale sir Tomáš uspokojil je poněkud, řka že tak činí z opatrnosti, aby—mělo-li by loupežníkům napadnouti, pokusiti se o Arctura—nenalezli je nepřipravené.

Asi dvě hodiny před polednem, sir Tomáš, Richard a oni čtyři vojenští důstojníci, které jsme dříve co cestovately na Arcturu uvedli, sešli se v kapitánově kajutě ku poradě o dalších potřebných krocích, vůči možnému nebezpečí.

Sotva že porada jejich skončena a Karel Wingate ustanoven, aby—dojdeli k boji—vedl zálohu, doneslo se k jejich sluchu výstražné volání stráže:

"Loď, loď!"

"Kde?" vyptával se poručík Ponsonby právě an kapitán s ostatními, uslyševše pokřik, přichvátali na palubu.

Richard bez mlčkání přinesl jeden z nejsilnějších dalekohledů a zaměřil jej ve směru stráží naznačeném. Brzo objevila se mu loď u veliké dálce, posud pouze co nepatrná skvrna, chvílemi proti obzoru vystupující, chvílemi nadouvajícími se vlnami zakrytá. Ze svého pozorování byl Richard vyrušen příchodem jednoho z plavců lodi Pegasa.

"Ach, dobře že přicházíš, Jakube," oslovil jej poručík. "Zdá se mi, že loď ona míří k nám, a pakli že by to měla býti nějaká stará tvoje známá, poznáš to co neviděl."

"Které plachty vytáhla?"

"Pouze malý kousek jich. Zde,—pohlédni sám."

Starý plavec vzal od Richarda dalekohled a přiložil jej k oku.

Trvalo to asi pět minut než promluvil.

"Ha, pane Yarrow!" zvolal konečně; "připravte se k boji; loď ona jest—Pegasus!"

"Jsi o tom přesvědčen? Poznáváš ji?"

"Tak zřetelně, jako bych stál na její palubě. Chtěl bych na to přisahati."

"Dosti. Podrž dalekohled a pozoruj ji dále;" pravil Richard a spěchal se zprávou tou ku kapitánovi.

"Když Jakub praví, že to Pegasus," mínil kapitán Lester, vyslechnuv Richarda, "můžete tomu věřiti. Znáť on dobře svoji loď."

Na rozkaz kapitánův shromáždili se plavci na palubě a zde jim zděleno, co je očekává.

"Přátelé," mluvil Byerdale vážným hlasem; "pokusímeli se loď tě uniknouti, ona nás jistě dohoní. Oni však netuší, že již je známe a v tom spočívá naše výhoda; oni neví, že mužstvo Pegasu nalezá se na naší lodi; kdyby jsme změnili běh lodě, cítili by zajisté nepřízeň a dle toho by také jednali; my proto necháme je přijíti,—a pak na ně. Hoši! Dokažte, kdo z vás je pravým Británem! Připravte se a čekejte rozkaz. A nyní na svá místa. Buďte zrdnati a nestrácejte rozvahu; pak zajisté ochráníme svou loď a dohodeme našeho Pegasu zpět."

Plavci odpověděli kapitánu hlasitým jásotem a odešli na vykázaná místa. Richard vrátil se ku svému dalekohledu.

KAPITOLA XII.

Zápas.

Každý s utajeným dechem čekal, jakou odpověď starý Jakub dá na otázku Richardovu, kterál zněla:

"Co soudíš o té lodi? Pověz to zkrátka."

"Tedy zkrátka!" volal starec. "Roztáhla více plachet a—ano jest to Pegasus, tak jak jsme jej opustili. Cílí k nám a dohání nás."

Richard vrátil se opět na palubu a pravil siru Tomáši:

"Pakli že loupežníci ti mají trochu vtipu, a myslím že mají, budou hleděti přesvědčiti se co se na naší lodi děje. Zlý úmysl učiní je podezřivými—a pakli něco spatří co by budilo podezření—"

"Rozumím ti Richarde."

"Proto tedy, s vaším dovolením pane kapitáne, zařídím veškeré přípravy než se k nám loď tůze přiblíží."

"Dobrá. Dělej co chceš a nebe ti přispěj."

Richard dobře věděl, že lidé pracují mnohem snadněji a s větším úspěchem, věděli-li účel své práce; a proto také, když dělostřelcům nařizoval nabíjeti děla, když ostatní mužstvo podělil drobnou zbraní a rozkázal ji nabíti, pověděl a vyložil jim vše co bylo nutné.

Vše bylo již připraveno a Richard čekal na zprávu od Jakuba, k němuž nyní přidružil se kapitán Lester přinášeje s sebou mocný dalekohled.

Loď byla již tak blízko, že chvilkama, když mohutná vlna pozdvihla ji do výše, mohl Lester dalekohledem patřiti na její palubu a rozeznati jednotlivé osoby."

"Vidíte, pane, onoho muže, který stojí opřen o stěžeň a drží v ruce trouba?" tázal se Jakub.

"Vidím jej zřetelně; jest to náčelník piratů."

"To si také myslím."

"I ostatní loupežníky poznávám; O! ta holota! A oni se asi těší na lehké vítězství; však se zmýlí. Nemyslíš, Jakube, že se někteří z nich skrývají za zábradlím?"

"Nikoli pane; ti, kterých nevidíme jsou zajisté dole,—spolehněte na to. Jsou to chytráci. Nechají jen tolik lidu na palubě, kolik asi obnášel počet mužstva naší lodě. Zdali pak si pomyslí, že ti ubožáci, jež zanechali spoutané na tonoucí lodi jíti jistě smrti v ústrety, nachází se na této lodi? Však se to dozvědí, arci jen k své škodě."

Kapitán Lester s úsměvem přisvědčil bodrému starochu a znova chopil se dalekohledu. Když pak sešel z hlídky dolu na palubu podal kapitánu Arctura následující zprávu:

"Sire Tomáši, v několika slovech zdělím vám co jsem vyzpytoval. Loď ona jest Pegasus, míří k nám a dohání nás, ačkoli aby nevzbudila podezření, nese jen tolik plachet co jich nejnutněji třeba. Vůdce loupežníků s částí svých druhů stojí na palubě k činu přichystán; též lodní baterie jsou připraveny. Ostatní domyslíte si sám, jen tolik bych mohl ještě přidati—a myslím že jest to důležité—na její boku a přední palubě zahlédl jsem přechodní mostky k okamžité potřebě připraveny."

"Oho!" vzkřikl baron a hrozivě vztýčil pěsť proti loupežníkům. "Tak on to zamýšlí? Chce se svou lodí k nám přirazíti, dříve než vzbudí v nás nedůvěru? Kdyby se mu to zdařilo, pak arci by jeho vítězství bylo snadné. Nu dobře! Splatíme mu vlastní jeho minci. Kapitáne Lestere, postarejte se, aby žádný z vašeho mužstva se na palubě neukázal, pokud neobdrží k tomu rozkaz."

Lester slíbil, že podle rozkazu se zachová a hraběti Waldenu bylo svěřeno držeti v úkrytu zachráněné cestovatele Pegasu.

"Neboť", dodal Byerdale; "ja pit ten má zajisté výtečný dalekohled a bystré oko, a mohl by snadno některou známou tvář zde zahlédnouti."

Mezi kořisti, již se loupežníkům na lodi Pegasu dostalo nacházel se též seznam tajných signálů loďstva východo-indické společnosti. To zvláště rozmutilo kapitána Lestera velice a považoval to za těžkou nehodu; však právě to co zdálo se nehodou, osvědčilo se býti pravým dobrodiním.

Ve tři hodiny odpoledne byly lodě od sebe vzdáleny jen asi tři míle. V tu asi dobu vztýčili Pegasu první signál; bylo to pouze jejo číslo. Z Arctura odpovědáno udáním jeho čísla.

Na to Pegasu vztýčil čtyry vlajky, které znamenaly: "Chceme s vámi na vaší lodi mluviti."

Arctur odpověděl: "Dobře!"

Dalším signálem oznámil Pegasu, že pošle člun k Arcturu; k čemuž z Arctura bylo jiným signálem svoleno.

Na palubě Arctura každé srdce bilo prudčeji a rychleji. Loupežník byl již jen asi půl míle vzdálen a Jakub ohlašoval ze své vyvýšené hlídky, že zahlédnul loupežníky tlačící se z podpalubí ku vchodům vedoucím na palubu.

"Pane Yarrow; můžete namířiti vaše děla!" velel kapitán.

Richard rozestavil své střelce a sám chopil se kormidla; bylať v této osudné chvíli potřeba pevné ruky, která by dovedla říditi loď tak, aby děla mohla svůj cíl bezpečně dojíti; proto převzal náš hrdina úkol ten sám.

Mužstvo Arctura stálo na palubě a dobře líčenou zvědavostí pohlíželo na blížící se loď, co zatím plavci a cestovatelé Pegasu se setníkem Karlem Wingatem v čele čekali v úkrytu na dané znamení, aby svým soudruhům ku pomoci přispěli.

"Richarde," zvolal kapitán, který bedlivě sledoval pohyby loupežníků," již se hotoví ku skoku."

Poručík pevnou rukou třímaje kolo kormidla, nespouštěl zraků z blížící se lodě, jejíž paluba nyní hemžila se mužstvem. Rychlým otočením obrátil bok své lodě proti Pegasu a na povel: "palte" rozlehl se ohlušující třeskot pěti děl.

Účinek výstřelu musel býti ohromný, poněvadž bok Arctura ležel na proti předku druhé lodě, a dobře mířená děla tudíž vychrlila smrtonosný svůj obsah po celé délce lodě; avšak kapitán Byerdale a ostatní vůdcové nezdrželi se dlouho marným pozorováním. Z podpalubí vyrazily zálohy s Waldenem a Wingatem v čele a v okamžiku stál zástup as šedesát mužů čítající ve válečném šiku na palubě. Opět okamžik—a šedesát ručnic chrlilo zkázu v řady překvapených lupičů, jichž loď se byla mezi tím na dostřel přiblížila.

Richard zatím změnil postavení lodě a přirazil s ní Pegasu; pak následován svými druhy, vrhnul se na palubu nepřítelovu, s bedákem v ruce a hlasitým rykem bojovným.

Po krátké ale tuhé seči, v které stál muž proti muži a každý bojoval s odvahou rekovnou, přemoženi lupičové, kteří ani nevyvázli ze zmatku způsobeného náhlým a nenadálým na ně útokem.

Vůdce loupežníků, vida že každý další odpor byl by marným, podával svůj meč kapitánu Byerdalovi.

"Nikoli pane,—ne mně. Tomuto muži odevzdejte svůj meč;" zvolal Byerdale, ukazuje na kapitána Lestera.

"Ha! tušil jsem to," vyklouzlo z úst překvapeného lupiče.

"Kdyby jsi mne byl poslechnul", ozval se vedle stojící loupežník, divoký Dago, slova svá děsným zaklením provázeje,—"kdyby jsi mne byl poslechnul mohlo vše býti dobře. Loupežník, který nechává na živu svědky svých činů, zaslouží býti přemožen a oběšen."

"Ano, ano, přemoženi jste a šibenice také není daleko;" podotkl Lester přijímaje meč z ruky lupičovy.

Oba velitelé se dohodli, aby každá loď vzala si polovici loupežníků na starost. Kapitán Lester byl sice něco mužstva v prvním boji s lupiči postrádal, když však, důstojníci Smythe, Lapiace a oba Wingatové, cestující s Arcturem, svolili vyměniti svá místa s rodinou Leightonovou, cítil se Lester dosti silen, k další plavbě na své vlastní lodi.

Sotva že hrabě Montfair zvěděl, že Růžena zůstane na Arcturu, chtěl i on zůstati, předstírajíc, že Arcturus se mu lépe líbí, avšak kapitán Lester nehodlal vzdáti se tak vzácných hostí, a Byerdale odepřel zhola velti s sebou hraběte a jeho matku, když loď jejich byla opět v pořádku.

Ke zakabonění čelem upozornil Gordon rozhodnutí obou velitelů a s velikým hlukem jal se shledávati něco svých věcí které zachránil. Odešel za tou příčinou a byl tak dlouho vzdálen, že Byerdale vyslal poručíka Ponsonbyho jej hledati. Poručík odešel do kajuty, avšak hraběte tam nenalezl; na dotaz sdělila mu služka Růženy Ellestonovy, že viděla Gordona před chvílí jíti dolu do mezipalubí. Poručíkovi bylo to divno, co se tam mohl pohledávati, přec však sešel dolu, a tu potkal hraběte právě přicházejícího z Richardovy komnaty. Ponsonbymu se zdálo, že hrabě jest jaksi zaražen, považoval to však za následek odporu kapitána, který nechtěl jej na své lodi míti.

"Ah, Ponsonby," promluvil hledaný; "neviděl jste svazek Voltaira pěkně vázaný v ruské kůži? Musel jsem jej někam položiti anebo mi byl ukraden. Pan Yarrow rád čte a myslel jsem, že on snad knihu si půjčil; avšak nenaleznul jsem ji."

Ponsonby takovou knihu neviděl.

Ještě někdo jiný,—správce skladu,—viděl hraběte Montfaira dole,—nikoli však v Richardově komnatě, ani zaměstknaného hledáním knihy. V této chvíli nepřiložil tomu žádné důležitosti, teprv později si na to vzpomněl a dovedl si počínání jeho vysvětliti.

KAPITOLA XIII.

Překvapující nález.

Co zatím zavazadla hraběte Ellestona a jeho rodiny převážely se z Pegasu na Arctura odešla hraběnka Crowley se svým synem do své komnaty. Dříve než odešli, pošeptal jí Gordon několik slov, která vyvolala záblesk démonické radosti na temném obličeji jeho matky.

"Gordone," oslovila jej, když byli o samotě, "ani slova více k Ellestonovým. Sir Loftleigh jde s námi a nemusíš se tedy ničeho z jeho strany strachovati. Považujme Richarda, jako by ho nebylo, neboť kdyby se i odvážil za ruku Růženinu požádati, hrdý jeho otec by jej zkrátka odbyl. Starý Leighton jest v naší moci, neboť náš dávný požadavek vzrostl asi vysoko; byl již značný hned z počátku a od té doby musel se ohromně rozmnožiti."

Mezi tím co tato ničemná rodina spouštěla se do člunu, který ji měl na druhou loď přepraviti, odrazil od Pegasu jiný člun, přivážeje s sebou dva muže; jeden z nich byl lékař oné lodě, Dr. Bixby; druhý byl raněný, nemocný stařec z družiny loupežníků.

Jak málo tušila hraběnka Crowley, kdo se to ubírá na loď, již právě opouštěla! Kdyby byla mohla uzříti ten bledý, zakrvácený obličej,—kdyby jej byla mohla uzříti a poznati—duše její byla by se zachvěla do nejtajnějších útrob! Neviděla, nepoznala jej—neměla jej ještě poznati—později snad—ne teď!

Dr. Bixby byl člověk výtečný; prostředních sice jen schopností, což však on sám nejlépe věděl. Za to ale Dr. Anderson, lékař Arctura byl jedním z nejučenějších a nejobratnějších lékařů ve službě východo-indické společnosti. Byl rodem Skot, z Edinburku, pět a padesát let stár, přímý, poctivý a laskavý. Když Bixby se svým společníkem vystoupil na palubu Arctura vzal lékař svého kolegu stranou a pravil k němu:

"Příteli Andersone, přicházím s prosbou. Mezi raněnými piráty nalezli jsme jejich lékaře raněného na hlavě. Když na okamžik probral se ze svých mdlob volal jmeno kapitána Byerdala s patrnou touhou. Pamatuji určitě jeho slova. Držel jsem jeho hlavu na mém klíně a pravil jsem Lesterovi, kdyby Byerdale nic proti tomu nenamítal, že Dr. Anderson s ochotou by vzal na se ošetřování onoho ubožáka. Nemocný při jménu "Byerdale" otevřel oči a když jsem umlknul zaskuhral: "Byerdale? Který Byerdale?" Odpověděl jsem mu: 'Sir Tomáš", "Z Cumberlandu?" tázal se znova. Když jsem mu přisvědčil, zvolal hlasem, který se přiblížil s hlouby jeho duše: "O, Tome! Tome! Pro Bůh, přispěj!" Nerozmýšlel jsem se déle a přivezl jsem jej s sebou."

"A proč chtěl jste mi jej dříve ještě, než volal jmeno kapitánovo přivésti?"

"Slyšte. Vůdce loupežníků mi zdělil, že tento muž, jehož jméno jest Allan Dare, a který jest výtečným lékařem, obdržel před rokem ránu do hlavy a následkem toho ztratil rozum. Mohl předepsati léky, mohl zastávati místo lékaře, dále ale ve všem jiném jednání byl blázen; byl jím až do této chvíle; avšak události poslední účinkovaly naň příznivě a mně se zdá, že rozum jeho se vrací. Aspoň otázky jeho,—jednaká každá z nich,—svědčí, že v mozku jeho udál se příznivý obrat. Moje síly jsou k tomu slabé, vám ale mohlo by se podařiti navrátiti mu zcela ztracený rozum. Měl by jste se o to pokusiti."

Byerdale blížil se k oběma mužům a Bixby dodal spěšně:

"Prozatím nezmiňujte se veliteli, že tento ubožák vyslovil jeho jmeno."

"Dobře; podíváme se zdali kapitán pozná v něm některého ze svých známých. Počkejte ještě okamžik, Bixby, promluvím s baronem."

Byerdale s ochotou svolil, aby nebožák zůstal na jeho lodi, a Bixby chvátal zpět na Pegasu. Když tato loď ohledána byla shledáno, že výstřely dělové sice strašně řádily mezi loupežníky, však loď sama neutrpěla ztrát takových, jaké by opraveny býti nemohly.

Obě lodě vyměnily ještě několik signálů mezi sebou, a právě když poslední zlatý paprslek zapadajícího slunka políbil moře na rozloučenou, nadmul příznivý vítr jejich plachty a unášel je dále, dále k jejich cíli.— —

Nad lůžkem nemocného lékaře pirátů stáli z jedné strany kapitán s Richardem a z druhé Ellestón a jeho syn, hrabě Walden. Obličej muže, na nějž přistojící s útrpností zírali, ač nyní zmořen a vybledlý—byl přece ušlechtilý a duchaplný.

"Nuž, pane kapitáne, co se vám o něm zdá?" ozval se lékař za zády barona.

"Ach—jsem vám v cestě, pane;" omlouval se kapitán místo odpovědi, zároveň dělaje místo Andersonovi.

"To nikoli. Čekal jsem pouze co budete o muži tom souditi."

"Ba, zdá se mi, že jest v tom bídně; myslíte že mu můžete pomoci?"

"Pokusím se o to, pane. To však nemínil jsem mou otázkou. Chtěl jsem pouze věděti, zdali jest ubožák ten hoden pomoci."

"Andersone!" zvolal baron posledními slovy lékaře rozčilen. "Kdo jest tento muž? Co vám Dr. Bixby o něm vypravoval?"

"Bixby o něm ničeho neví. Nikdy před tím jej neviděl."

"Nikdy jej neviděl?" opakoval baron pološeptem a na chvíli se zamyslil. "Mně se zdá, že ten obličej jsem již někde viděl, ano—ano jsem jist, že jsem jej viděl;" pokračoval dále a přistoupil znova k nemocnému.

"Andersone! Nejen, že člověka toho jsem viděl, ale—já jej také znávám.

"Není to nic divného, že člověk ve vašich letech, který tolik světa projel, setká se s někým jehož dříve byl znal;" odtušil lékař.

"A Bixby," chopil se kapitán s novým důrazem slova, "nevíš o něm dokonce ničeho?"

"Co by mohl věděti?" krčil lékař rameny. Dříve než by kapitánu zdělil, že nemocný vyslovil jmeno jeho, chtěl se přesvědčiti, zdali tento jej pozná. "Vzpomeňte si," mluvil dále, "že Bixby nalezl člověka tohoto již bez vlády. Snad některý z piratů, jenž na naší lodi se nalezají, vám bude moci o něm něco více pověděti."

(Pokračování.)